

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy, v právní věci žalobce **P. D.**, zastoupeného JUDr. Rostislavem Sochořem, advokátem se sídlem Klíšská 18, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Velká hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2004, č. j. 5548/DS/04/65925, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2004, č. j. 42 Ca 12/2004-13,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2004, č. j. 42 Ca 12/2004-13, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností ze dne 22. 12. 2004 se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Magistrátu Města Ústí nad Labem ze dne 17. 5. 2004, č. j. DO-3594/1370/04-P-R o uložení pokuty žalobci ve výši 250 000 Kč. Ve výroku napadeného rozsudku soud rovněž uvedl, že bude respektován uvedený názor soudu: „Při určování sankce žalobci za předmětný správní delikt, ohledně jehož spáchání jinak není žádných pochybností, budiž zejména podrobně zkoumáno, zohledněno a odůvodněno, zda žalobce svým konáním způsobil škodu či nikoliv, zda konal sám či v organizované skupině, zda předmět skutku byl získán trestnou činností či nikoliv, zda šlo o ojedinělý skutek či jejich víceprvkovou množinu s charakterem podnikatelské činnosti a zda ke spáchání postihovaného deliktu došlo ze zjištěných či jen jiných méně závažných důvodů; výše uložené sankce pak budiž odůvodněně vztažena též k důkladně prozkoumaným majetkovým poměrům žalobce.“

V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že vzhledem k obsahu žaloby, v níž žalobce namítal zejména nepřiměřenost pokuty, byl soud nucen se zabývat důvody, které žalovaného vedly k uložení pokuty právě v takové výši. Protože však odůvodnění rozhodnutí takové úvahy neobsahovalo, důvody zde uvedené nedávají ani jasný obraz o závažnosti postihovaného skutku v důsledku způsobu jeho spáchání (konstatování, že vyřiznutí a následné přivaření identifikačního štítku ke karoserii auta je znakem profesionality a tedy přitěžující okolnosti, nezní příliš přesvědčivě), rovněž tak není hodnocena společenská nebezpečnost žalobcova počínání.

Žalovaný napadl rozsudek soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm.a) s. ř. s. a domáhal se jeho zrušení. Poukázal na to, že rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu byl žalobce uznán vinným za nezvratně dokázaný správní delikt dle § 83 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a byla mu uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za pozměnění identifikačního údaje (VIN) na konstrukci silničního vozidla Mitsubishi Pajero V 60.

Uvedl, že zákon č. 56/2001 Sb. je speciálním zákonem a podle jeho § 85 se v řízení jím upraveným postupuje podle správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Správní orgán tedy není vázán § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Hlavním kritériem pro uložení sankce v tomto případě byla závažnost spáchaného správního deliktu, sám zákon stanoví horní hranici sankce výší 5 000 000 Kč. Shrnul, že se nejednalo o nedbalostní delikt, čehož důkazem je opatření dvou identických vozidel za účelem uvedení jednoho z nich do provozu na pozemních komunikacích, ač bylo již trvale vyřazeno z registru vozidel. Rovněž povaha jednání byla vedena snahou zastřít tento stav a uvést tím úřední orgán v omyl. Při tom žalobce použil zvláštní technické prostředky (bruska, svářečský aparát). Následkem správního deliktu bylo porušení a ohrožení zájmu společnosti, které sám zákonodárce hodnotí jako velmi nebezpečné už tím, že bylo zprovozněno vozidlo, které nesmělo být uvedeno do provozu na pozemních komunikacích a mohlo ohrožovat bezpečnost silničního provozu. Byly rovněž zvažovány majetkové poměry žalobce, které zjevně překračovaly výši stanovené sankce. Odůvodnění výše stanovené sankce vycházelo ze zjištěného stavu věci, z přiloženého daňového přiznání a údajů, které uvedl sám žalobce.

Žalovaný nesouhlasí s výtkou soudu, že nemohl doplňovat odvolací řízení, neboť takový postup mu umožňuje právě § 59 správního řádu. Z uvedených důvodů trvá na svém rozhodnutí, které vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahuje předepsané náležitosti a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s právním názorem vyjádřeným v rozsudku krajského soudu. Zopakoval žalobní námitku, že se svého činu nedopustil rafinovaným způsobem, ale způsobem na našem území zcela běžným a někdy i tolerovaným. Svůj čin také doznal již při prvním výslechu na policii a nikterak jej nezpochybňuje. Avšak výše uložené sankce je neúměrná (což tvrdil již ve své žalobě). Opakovaně rovněž uvedl, že tak vysokou sankci za tento správní delikt žalovaný ještě neuložil, dle jím zjištěných informací, se jedná o mnohonásobně vyšší sankci, než jak je obvyklé. Žalovaný se naopak snaží neustále ve svých vyjádřeních soudu doplňovat argumentaci k výši pokuty, která v jeho rozhodnutí chyběla. Navrhl, aby byla kasační stížnost žalovaného jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Vychází-li soud z elementárních zásad, vztahujících se k formálním náležitostem rozsudku, pak je zřejmé, že tento musí obsahovat záhlaví, srozumitelný a jednoznačný výrok, odůvodnění takového výroku a poučení o opravných prostředcích. Napadený rozsudek však takové základní znaky postrádá.

Ve shodě s § 78 s. ř. s. totiž soud může buď rozsudkem napadené rozhodnutí zrušit, je-li žaloba důvodná, nebo žalobu zamítnout, není-li důvodná. Tento závěr pak uvede právě do výroku rozhodnutí. Podle odstavce 2 téhož ustanovení rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Třetím možným způsobem je tedy moderace, kdy soud může ve výroku vyslovit upuštění od trestu nebo jej snížit.

V daném případě však soud nejenže ve výroku vyslovil zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale současně mu uložil další povinnosti, týkající se jeho procesního postupu. Do výroku rozsudku tak soud začlenil i díl odůvodnění svého rozhodnutí. Takový postup je však nepřipustný a rozsudek sám se stal v důsledku spojení výroku a odůvodnění matoucím a nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud obiter dictum poznamenává, že žalobce ve své žalobě nezpochybňoval samotné spáchání správního deliktu, ale výši pokuty, která mu byla za tento delikt žalovaným uložena. Uváděl důvody, pro které se domníval, že by měla být pokuta nižší a soudu navrhoval důkazy, jimiž by toto své tvrzení prokázal. Soud měl tedy postupovat v daném případě ve shodě s § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť takové rozhodnutí lze učinit na základě skutkového stavu, z něhož správní orgán vycházel. Ten totiž vycházel z nepochybně prokázané skutečnosti, že se žalobce dopustil správního deliktu pozměnění identifikačního údaje na konstrukci silničního vozidla dle § 83 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. (sám žalobce jej i při výslechu na policii doznal), pokutu za tento správní delikt uložil ve spodní hranici zákonné sazby a ve své úvaze uvedl důvody, v nichž spatřuje závažnost a nebezpečnost takového deliktu, zohlednil dosavadní bezúhonnost žalobce i jeho majetkové poměry. Měl-li soud pochybnosti o přiměřenosti výše uložené pokuty (jak je zřejmé z části výroku jeho rozsudku), měl povinnost postupovat dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť sám žalobce ve shodě s § 65 odst. 3 s. ř. s. v žalobě takový postup navrhl.

Krajský soud v Ústí nad Labem je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.);

Za situace, kdy rozhodl soud o věci samé, nerozhodoval již samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. října 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu